

Hij tikte haar op de wang en schoof haar op zijde; haar oogen straalden alweer.

„En u is dus niet boos, oompje?”

„Neen, zeker niet. Tot straks!”

En toch wilde de last, die Rose Marie op het hart drukte maar niet wijken; zij vond alles van daar even somber.

„Wij hebben het mooie weer gehad,” zeide zij tot juffrouw Bol, die alleen met een dof gebrom antwoordde: „zoo mooi als vroeger zal 't nooit meer worden, neen, nooit meer!”

Zij zuchtte diep en ging aan haar werk, totdat de dokter terugkeerde. Hij had nog veel in zijn apotheek te regelen en nam daar zijn tweede ontbijt; toen hij gedaan had kwam hij in de huiskamer.

„Rose,” zeide hij en deed zijn best zijn stem vroolijk te doen klinken, „ik heb goede tijding voor je, vrouwtje! Ik kreeg een brief van Frank en hij verlangt erg naar je, hij vraagt wanneer hij je mag bezoeken.”

Doch de goede tijding scheen een verkeerde uitwerking te hebben op Rose Marie; zij werd bijna aschgrauw, haar oogen rolden angstig op en neer en zij wrong als in wanhoop de kleine handen.

„Neen, neen!” riep zij, „laat hem niet komen! Ik wil 't niet!”

„Maar kind! hoe heb ik 't met je? Frank is toch je man!”

„O neen, ik kan hem niet, ik wil hem niet ontmoeten. Ik houd niets van hem. Oom, oom, lieve oom! Zend mij niet weg! Laat mij bij u blijven, ik houd duizendmaal meer van u dan van hem. Dat heb ik gisteravond wel gevoeld?”

En zij vluchtte aan zijn borst en verborg haar gelaat in zijn kleeren en drukte zijn handen in de hare; hij stiet haar niet af, hij sloeg zijn armen om haar en raakte met zijn lippen even haar voorhoofd aan.

„O laat me blijven, oom! Hier voel ik mij zoo veilig. Frank begrijpt me niet; Frank is zoo zoo geheel anders Waarom ben ik met hem getrouwd? Ik had 't nooit moeten doen. Ik wil altijd bij u blijven, altijd Zend mij niet weg oom!”

„Lieve Rose, wees verstandig,” fluisterde hij haar toe, „dat kan niet! Je bent nu eenmaal de vrouw van mijn neef, hij heeft je aan mij toevertrouwd, nu hij je opeischt, moet ik je aan hem teruggeven, al valt het mij ook hard je te zien gaan, want je bent het zonnetje geworden van mijn eentonig leven”

Zijn stem beefde van aandoening; hij hief haar hoofd op en trachtte in haar oogen te zien.

„En dat mag niet, lief kind! Van niemand minder dan van jou mag ik geluk en genegenheid aannemen.”

„Waarom?” vroeg zij en zag hem nu aan met haar heldere, reine oogen, „waarom mag ik u niet liefhebben, zooals ik mijn vader zou hebben liefgehad? U is toch als een vader voor mij geweest, een echte vader”

„Een vader zeg je? Een vader? 't Is juist jou vader, die tusschen ons staat. Laat me los, kind! Je weet niet, wien je op het oogenblik omhelst!”

Zijn stem klonk zoo somber ernstig, dat Rose Marie er van schrikte en werktuigelijk een paar stappen achteruit ging.